

«Tranquil, Felipe, tranquil...»

¿Comença el president a perdre els papers?

Felipe González feia servir amb freqüència allò de «sin acritud» quan es tractava de pronunciar arguments contundents. El president del govern espanyol, coneixedor de les moltes dificultats que amagava l'ascens al poder d'un govern socialista (més o menys socialista), tractà durant molt temps de llimar aspors en les seues aparicions públiques. González sempre mirà de traure ferro a qualsevol situació conflictiva. Sempre es preocupà per evitar els «amb mi o contra mi». Tanmateix, a València, la setmana passada, soltà un exhabrupte impensable en ell. Potser la tensió dels darrers dies, una crisi de govern que haurà de realitzar dins d'aquest mes, un acord econòmic-social que no acaba de signar-se, uns pressupostos generals de l'estat que els tècnics han tancat tard i la primera allau d'atacs de l'oposició, el portaren a amenaçar amb el fet d'investigar la procedència dels fons de certs mitjans de comunicació.

El pitjor que li podria passar, a Felipe González, és que començàs a patir la síndrome de la persecució. Que un mitjà informatiu alce la llebre d'una suposada contracta irregular no hauria de suposar per al president un incident més significatiu que el protagonitzat en l'ajuntament de Madrid per Alonso Puer-tas, un batibull més preocupant que el de la Junta

d'Andalusia, amb Escuredo al cap, o un esdeveniment més dolorós que el de la Comunitat Murciana, quan la presidia Hernández Ros.

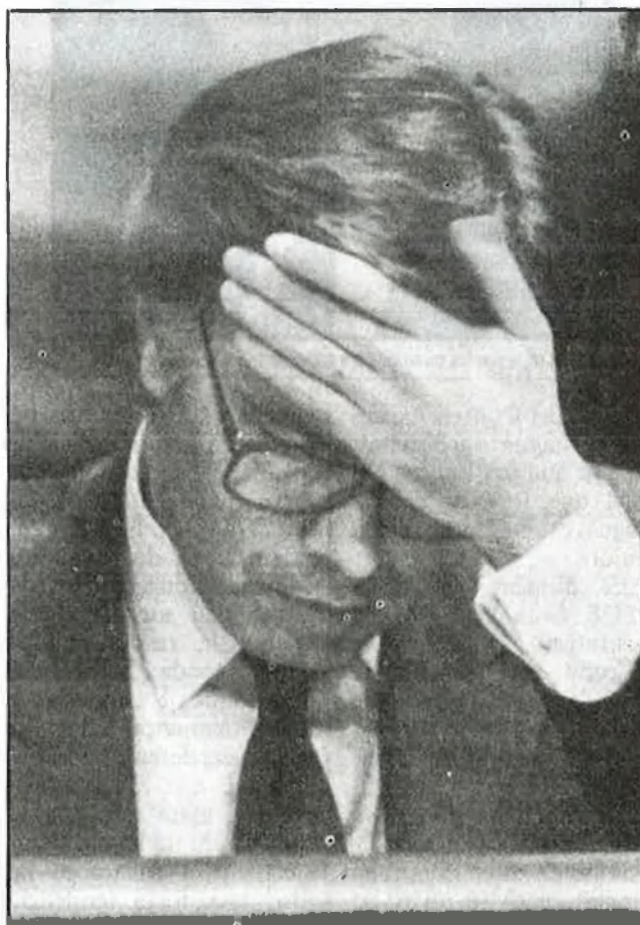
Per a Felipe González, que ha fet de l'ètica alguna cosa més que una conducta humana, no hi ha més problema que l'aplicació d'allò que proclamà oportunament; els errors es paguen amb el cessament. El partit del govern, comencen a traure'l del lloc, no solament les sospites infundades, que aquestes recauran sempre sobre qualsevol govern i més sobre un de pretesament esquerrà, sinó les relliscades de persones a les quals, en principi, cal aplicar el benefici del dubte.

Però seria un error que, en aquestes alçades, el president es pensàs que un carnet acabat d'estrenar atorga ja el sentit fonamentalment ètic que imprimí Pablo Iglesias al seu partit i que possibilità aquella campanya de «100 anys d'honradesa...». El president de l'executiu haurà de començar a fer-se a la idea que la cursa d'afiliació al partit ha estat solcada per clots, des dels quals han saltat al carro dels triomfadors els oportunistes. Des de la nit de la clausura del primer congrés en llibertat, sessió a la qual vaig acudir amb el desig de trobar vells amics, els quals feia anys que no veia, em vaig acostumar a distingir entre socialistes i membres del PSOE, dit això «sin acritud» envers els andalusos.

Algun dia caldrà començar a repassar la història personal de determinats caps intermedis, per a començar a mesurar els autèntics perills de l'al·luvió. Quan Felipe González guanyà les eleccions, se m'ocorregué la broma d'enquestar a alguns socialistes «fervorosos» i em vaig limitar a fer-los tres preguntes: ¿amb quin nom figura en la partida de naixement Pablo Iglesias? ¿on nasqué? ¿qui era el doctor Vera? El resultat va

ser deplorable. Vaig arribar a trobar algú que sabia el lloc de naixement d'«el abuelo», però en deia el Ferrol... ¡del caudillo!, quan és notori que Pablo Iglesias nasqué quan el Ferrol era de tots.

Felipe González no ha entrat en l'anàlisi del que poden suposar, per al partit i per al govern, els conversos, i, d'aquests, ja es sap que ni Déu pot lliurar-nos-en. Va ser un convers qui denuncià García Lorca davant el coronel Valdés a Granada i, sense anar més lluny, per Castelló viu molt ben instal·lat l'autor d'una gloriosa frase pronunciada al començament de la dècada dels setanta, segons la qual gràcies al Movimiento Nacional fou possible eradicar la grip d'Espanya.

Felipe González ha fet de l'ètica un factor polític decisiu